

Kawai Strong Washburn

Rechini în vremea salvatorilor

Traducere din limba engleză
de Ioana Miruna Voiculescu

POLIROM
2023

Cuprins

Partea întâi

Eliberarea

1. Malia, 1995. <i>Honoka'a</i>	9
2. Nainoa, 2000. <i>Kalihi</i>	27
3. Kauai, 2001. <i>Kalihi</i>	40
4. Dean, 2001. <i>Kalihi</i>	58
5. Malia, 2002. <i>Kalihi</i>	78

Partea a doua

Ascensiunea

6. Dean, 2004. <i>Spokane</i>	91
7. Kauai, 2007. <i>San Diego</i>	103
8. Nainoa, 2008. <i>Portland</i>	117
9. Kauai, 2008. <i>San Diego</i>	132
10. Dean, 2008. <i>Spokane</i>	148
11. Nainoa, 2008. <i>Portland</i>	155
12. Kauai, 2008. <i>Indian Creek</i>	173
13. Nainoa, 2008. <i>Portland</i>	180

14. Dean, 2008. <i>Spokane</i>	189
15. Nainoa, 2008. <i>Kalihi</i>	194
16. Malia, 2008. <i>Kalihi</i>	200
17. Nainoa, 2008. <i>Valea Waipi'o</i>	203

Partea a treia

Distrugerea

18. Kauai, 2008. <i>San Diego</i>	215
19. Dean, 2008. <i>Spokane</i>	223
20. Malia, 2008. <i>Kalihi</i>	234
21. Dean, 2008. <i>Valea Waipi'o</i>	243
22. Kauai, 2008. <i>San Diego</i>	256
23. Malia, 2008. <i>Kalihi</i>	269
24. Malia, 2009. <i>Kalihi</i>	276
25. Kauai, 2009. <i>San Diego</i>	278
26. Dean, 2009. <i>Portland</i>	284
27. Kauai, 2009. <i>Portland</i>	303

Partea a patra

Reînnoirea

28. Malia, 2009. <i>Kalihi</i>	311
29. Kauai, 2009. <i>Portland</i>	314
30. Dean, 2009. <i>Penitenciarul districtual, Oregon</i>	324
31. Malia, 2009. <i>Honoka'a</i>	341
32. Kauai, 2009. <i>Honoka'a</i>	344
33. Dean, 2009. <i>Penitenciarul districtual, Oregon</i>	350
34. Kauai, 2009. <i>Honoka'a</i>	353

35. Dean, 2009. <i>Portland</i>	358
36. Kauai, 2009. <i>Honoka'a</i>	369
37. Malia, 2009. <i>Honoka'a</i>	379
38. Kauai, 2009. <i>Honoka'a</i>	388
39. Augie, 2009. <i>Valea Waipi'o</i>	395
 <i>Muŕumiri</i>	 401

O vreme Erin n-a zis nimic, dar într-un final m-a oprit în fața centrului la sfârșitul unei ture.

— Trebuie să spui cuiva, mi-a zis.

I-am simțit respirația care mirosea dulce a Cola și izul de compost al corpurilor noastre după încă o tură lungă.

— Ce să spun cuiva?

— Nu mă jigni. Nu mai putem s-o ținem așa, mi-a zis.

— Noi?

Încordarea aia a maxilarului.

— Tu, a zis ea.

— Descrie-l. Ce e lucrul ăsta despre care ar trebui să le spunem altora?

I-am urmărit pe oamenii de serviciu de la centru cum aruncau în bene saci uriași în formă de bulgăre de popcorn plini cu deșeuri medicale.

— Le faci chestii pacienților tăi.

— Și ce chestii sunt alea?

— Îi faci la loc, nu știu.

— Deci ai de gând să spui cuiva: „Nainoa face nu știu ce“?

Și-a băgat mâinile în buzunare și a clătinat din cap.

Era sfârșit de tură și eu îmi simțeam craniul plin de nemulțumire și dureri ascuțite de la deshidratare, voiam să priceapă, să accepte că nu știe ce sunt, să mă lase-n pace.

— Știu că le faci ceva, a zis ea.

— Îmi fac meseria.

— Aici e problema.

— Poftim?

— Nu-n sensul ăla. Ce vreau să zic... Și-a dres vocea: Crezi că aici ți-e cel mai bine?

— Erin...

— Suntem într-unul din cele mai nasoale cartiere ale orașului și tot nu cred că ajutăm așa de mult...

— Zi odată ce-ai de zis.

— N-ar trebui să fii în centrul ăsta. Ar trebui să fii, nu știu, într-un spital de campanie sau... Calcutta. Unde sunt mii. Milioane.

— Nu sunt Isus, i-am zis.

Văzusem lăncișorul de aur pe care îl purta la gât, la venire și la plecare, crucea delicată, cenușa de pe frunte primăvara.

— N-am zis asta.

— Vreau să lucrez aici.

— Nimeni nu vrea să lucreze aici. Doar cei care nu pot urca mai sus. Punem doar plasturi. Gândește-te la toți...

— La toți oamenii pe care i-aș putea ajuta, da, știu, ai mai zis-o. Apreciez perspectiva pe care o ai asupra vieții mele. Înseamnă mult, mai ales din partea unei fete care se poate lăuda cel mult că în afara serviciului se uită la o serie întreagă fără pauză.

Erin s-a încruntat, i s-a încordat maxilarul când s-a întors, o vedeam din profil. Se uita la orașul aflat la două rânduri de case distanță, pungile de plastic umflate de vânt, terenul viran cenușiu și crăpat, presărat cu buruieni.

— Uau, am înțeles, a zis ea.

În mine fierbea furtuna tuturor animalelor și oamenilor pe care-i atinsesem, așa că, da, stăteam pe trotuar, susținut de beton și în plămâni cu aer care mirosea a cearșafuri uscate în uscător, și vorbeam cu ea, Erin, dar în același timp eram pieptul găfâind al bufniței din cimitirul din Kalihi care nu știa decât *foame somn căcat zbor zbor*

*respirație foame împerechere împerechere zbor vânătoare
respirație zbor verde și luptă luptă fugă frică roșu, și eram
și bătrâna pe care o tratasem mai demult într-una din turele
în Portland, care căzuse plimbându-se în parc, amintirile
ei albastre despre patruzeci de ani trezindu-mă lângă soțul
meu diminețile în care ne cuibăream sub pătură, portocaliul
și rozul și cafeniul legănând la sân copilul care doarme
cald îmbătat cu lapte, șuvoiul alb, dureros al regretelor ei
care curgea rapid printre celelalte, un amalgam agitat de
vieți, toate deodată în trupul meu, fiecare pacient al meu.
Toți aveau domiciliu permanent în craniul meu, și deși de
obicei veneau și plecau în valuri, intensitatea tindea spre
paroxism în ultimele luni, din noaptea cu drogatul. Cu cât
înțelegeam mai bine din ce suntem alcătuiți, cu atât mai
mult cei pe care îi atingeam rămâneau înăuntrul meu, stri-
gând după ajutor, arătându-mi unde îi doare din nou și
din nou și din nou și din nou.*

— Nu te preface că știi ce înseamnă asta, i-am zis.

Erin a ridicat mâinile:

— Îmi pare rău că am deschis gura. S-a întors pe călcâie
și a pornit în direcția opusă. Ne mai vedem, mi-a zis.

Voiam să mai stau și să mă gândesc la ce-mi spusese,
dar știam că și-ar da seama cât m-a afectat, așa că mi-am
luat portofelul și telefonul, încă niște lucruri de la vestiar,
și am pornit pe jos spre casă, în ideea să iau autobuzul de
pe drum, dar întâi trebuia să reflectez.

Erin voia să fiu mai mult, cum făcuse și familia mea,
cum voiam și eu. Dar eu nu puteam să fiu, nu eram. Eram
aici și atât. Încă nu știam destule, am conchis. Nu puteam
trece la altceva pentru că încă nu stăpâneam ceea ce sunt,

iar dacă ceea ce urma solicita de la mine mai mult decât eram în stare...

Măcinând gândurile astea în cap, abia dacă mă opream la trecerile de pietoni, mergeam haotic, tăind-o pe diagonală pe artere circulate, când ceva mi-a atras atenția. Trecusem pe lângă două clădiri, între ele era o alee pe care am văzut o grămadă asimetrică, un labrador mort, la vreo treizeci de metri mai încolo pe alee.

Habar n-aveam ce pățise, dar eram sigur că e mort, îi simțeam trunchiul cuprins de rigor mortis, curba rigidă ca versantul înghețat al unui deal, iar când i-am atins corpul, culorile dinăuntru lui abia dacă mai pâlpâiau violet și albastru-indigo. Câinele era mort demult. Am căutat înăuntru lui oricum, pe toată lungimea corpului, și am găsit rana zimțată din craniul zdrobit de cauciucul unei mașini, cel mai probabil. Chiar și cu ochii închiși și vărșând tot din mine în trupul câinelui știam că mă depășește, corpul nu asculta cum făcea de obicei, așteptând atent explicația mea vagă despre cum să se refacă. M-am gândit din nou la ce spusese Erin, la ce lăsaseră mereu să se înțeleagă cei din familia mea, ce ar fi trebuit eu să fiu, m-am încordat mai tare, încercând să stimulez viața să reapară, o clipă doar, cât să o pot canaliza. Mi-a plesnit ceva în cap, un gust amar, flăcări țâșnind și o durere chinuitoare de-a lungul spatelui când m-am concentrat din răspuțeri, cum poate un craniu să recunoască ceea ce este, să vrea să se reîntregească, nimic, apoi ecoul nimicului.

M-am adâncit și mai mult, uitând de mine. Beznă totală, cum aș putea să reaprind ceva, am încercat și am eșuat, era ca și cum aș fi urlat pe fundul unui lac. M-am străduit și mai tare, agățându-mă cu tot corpul de această idee, de

dorința de viață, pot să fac să reapară viața aici, o să revii la viață. Am rămas fără aer, am deschis scurt ochii. Aceeași alee și pereții albi de stuc murdari, în fața ochilor îmi jucau modelele pe care le văzusem pe dinăuntru, apoi am simțit bălți de transpirație rece la subraț, gât, între picioare. M-am adunat, am închis ochii și m-am încordat până la ultima fibră.

O scânteie, ceva s-a mișcat înăuntrul câinelui, un firicel de electricitate, tot ce mai rămăsese dintr-o viață, dar măcar era ceva, revenise în câine deși un minut mai înainte nu fusese acolo, l-am susținut cu mintea, alături de răni – fragmentele de craniu, terciul din dinți și maxilar – și m-am concentrat mai tare. Scânteia de electricitate a strălucit, apoi a dispărut, câinele s-a stins în mintea mea, întregul craniu mă durea, dinții din care scrâșnisem, am auzit o crepitație adânc la rădăcina nasului. Nu eram dispus să renunț, nu, după ce înviasem ceva ce semăna cu un suflet. Mâinile mele rămăseseră acolo, undeva pe trupul acestui animal, picioarele care alergaseră pe pernuțele moi ale degetelor, se încordaseră și purtaseră trupul deseori înnebunit de foame între siluetele negre ale tomberoanelor de gunoi, în căldura salvatoare a mașinilor abia parcate, picioare care, tremurând ușor, îl susținuseră de atâtea ori în timp ce defeca, picioare care apucaseră, călcaseră și se luptaseră cu gunoaie și șobolani și pisici, animalul acesta gustase bucuria și groaza și timpul, și eu puteam să-l aduc înapoi. Iar scânteia dinăuntrul lui s-a transformat într-un fir neîntrerupt de lumină, iar firul s-a făcut potop și lumina curgea prin trupul animalului la fel cum un oraș întreg își revine după o pană de curent.

Am deschis ochii. Craniul i se sudase complet, iar câinele stătea întins, gâfâind ușor din blana dezghețată, cald și tare ca pielea unei cizme lăsate într-o verandă cu mult soare. S-a ridicat, a tremurat, și-a scuturat capul atât de tare, încât s-a plesnit ușor cu urechile peste craniul perfect, apoi a dispărut în pas săltat prin capătul aleii.

Aș fi vrut să strig după el, să-l rog să rămână, să mă lase să-l iau acasă, dar epuizarea m-a pus instantaneu la pământ, am căzut în fund, apoi m-am rostogolit pe o parte și am închis ochii.

M-am trezit cu asfaltul înghețat împungându-mi coastele, clavicula, rotulele, buzele nisipoase de la praful de pe jos. Stăteam întins unde fusese câinele, doar că între timp soarele se mutase complet în spatele clădirilor și luase cu el toată căldura de pe alee, m-am ridicat în genunchi și m-a trecut un fior, și încă unul, și încă unul.

Nu mai salvasem niciodată o ființă atât de dusă, om sau animal. Moartea era exact cum mi-o imaginasem, liniște și un hău negru, iar de acolo adusesem înapoi fulgerul vieții.

Stând pe vine pe asfalt, m-am sprijinit de dârele de mortar dintre cărămizile zidului, păsările zburau pe cerul gri de deasupra, mirosea a grăsime pusă la încins într-o bucătărie de restaurant la *happy hour*, bande rătăcitoare de băieți în pantaloni largi treceau prin dreptul intrării aleii, un camion de livrări dădea cu spatele dinspre celălalt capăt, însoțit de bipăitul continuu. În buzunar, telefonul mi s-a aprins și a vibrat. Mesaj de la Khadeja:

Ți-e poftă de cină?